

Promise Not To Tell

Amanda Quick

Copyright © 2018 Jayne Ann Krentz

Lira®

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Lira

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777

e-mail: comenzi@lira.ro

Ne puteți vizita pe
www.lira.ro/lirabooks.ro

Focul din adâncuri

Amanda Quick

Copyright © 2019 Grup Media Lira
pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Daniela Nae

Corector: Maria Popa

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

QUICK, AMANDA

Focul din adâncuri / Amanda Quick;

trad.: Cristina Tache, Gabriel Drăghici

- București: Lira, 2019

ISBN 978-606-33-3570-9

I. Tache, Cristina (trad.)

II. Drăghici, Tache

821.111(73)-31=135. 1

AMANDA QUICK

Focul din adâncuri

Traducere din limba engleză

Cristina Tache

Gabriel Drăghici

capitolul 1

Hannah Brewster stropi interiorul micii cabane de jur împrejur cu substanță inflamabilă, acționând cu mișcări febrile pentru că nu mai avea timp. Acum era sigură că demonul va veni după ea în noaptea aceea. Săptămâni întregi îi tot dăduse târcoale.

Își petrecuse o mulțime de ore chinuitoare încercând să decidă ce să facă. În cele din urmă se hotărâse în sfârșit să-și distrugă creația. Era singura ei speranță să-și țină promisiunea pe care o făcuse cu mulți ani în urmă.

Puse recipientul gol pe podea lângă ușă și luă cutia cu chibrituri. Fu surprinsă să constate că era din nou stăpână pe mâinile ei, ca și când ar fi ținut o pensulă și s-ar fi aflat în fața unei pânze neatinsă. În noaptea asta va picta un tablou cu foc.

Mai târziu lumea va spune că era nebună, că depășise în cele din urmă granița nesigură care despărțea sănătatea mintală de nebunie. Dar adevărul era că mintea ei nu mai fusese de multă vreme atât de limpede. Știa cu exactitate ce avea de făcut.

Cu câteva săptămâni în urmă, când monstrul își făcuse apariția pentru prima dată pe insulă, încercase să se convingă singură că avea halucinații. Din nou. În ultimele zile, trecutul apărea și dispărea în moduri atât de verosimile încât o lăsau adesea descumpănită. La urma urmei, trecuseră douăzeci și doi de ani, și toată lumea susținea că Quinton Zane era mort.

Dar în urmă cu două săptămâni îl văzuse din nou. Încercase să se convingă singură că nu se putea încrede în ochii ei. Dar în noaptea aceea se simțise urmărită. Atunci își dăduse seama că nu se mai putea amăgi crezând

că avea halucinații. Noaptea, adevărul îi apărea zdrobitor de limpede.

Cu o mână fermă și sigură pe ea, la miezul nopții luase o pensulă și începuse să picteze ultimul ei tablou. Continuase să picteze în fiecare noapte până când își terminase creația.

Iar apoi așteptase ca demonul să se întoarcă.

În ultimele câteva zile făcuse în fiecare după-amiază lungul drum pe jos până în micul sat, ca să supravegheze debarcaderul unde venea feribotul. Stătea în magazinul unde se vindeau ceaiuri din plante și îi studia pe cei câțiva vizitatori care soseau. Era luna februarie și era încă destul de rece în regiunea Pacificului de Nord-Vest. În această perioadă a anului nu erau niciodată mai mult de o mână de turiști.

Îl zărise imediat pe demon, chiar dacă acesta încercase să se deghizeze purtând ochelari cu lentile închise la culoare, căciuliță și un hanorac negru. N-o putea păcăli. Poate că era ea chinuită de vedenii, dar până și halucinațiile ei erau limpezi și detaliate. La urma urmei, era artistă.

Quinton Zane era pe urmele secretului pe care ea îl păstrase atât de mult timp. Era de neclintit. Iar acum când o găsisse, nu se va opri până când n-o va determina să dezvăluie adevărul. Iar după ce va fi obținut ceea ce dorea de la ea, o va ucide. Nu-i era frică de moarte. De fapt, se gândise să facă acest ultim pas decisiv încă de când murise Abigail. Asta se întâmplase chiar înainte de Crăciun. Dar făcuse o promisiune în urmă cu douăzeci și doi de ani și se străduise din răspuțeri să nu-și încalce jurământul.

Adevărata problemă era că se temea că nu era suficient de puternică să reziste în fața lui Quinton Zane. Ticălosul te putea face să crezi orice își dorea el să crezi. Se lăsase o dată vrăjtită de el și plătitise un preț teribil. Nu putea risca să se lase prinsă din nou în pânza lui ca de păianjen. Era de datoriei ei să-i apere pe copii. Era singura rămasă în viață care i-ar mai fi putut preveni.

Mirosul vaporilor de substanță inflamabilă devenise copleșitor. Sosise momentul.

Aprinse un chibrit. Când flacăra acestuia deveni stabilă, ieși afară și aruncă chibritul pe ușa cabanei.

Timp de câteva secunde nu se întâmplă nimic. Speriată de gândul că va da greș, băjbâi în cutie după un alt băț de chibrit. În acea clipă focul explodează cu un vuiet. Flăcările sălbatice învăluiră interiorul cabanei și ultimul ei tablou într-o lumină ca de iad.

Privi prin ușa cabanei infernul, studiind imaginea cu un ochi critic. Fusese silită să picteze tabloul pe perete pentru că nu avusese o pânză suficient de mare.

Focul înghiți cabana și tabloul. Dogoarea era copleșitoare. Instinctiv, se dădu câțiva pași în spate, binecuvântând răcoarea aerului nopții care venea dinspre apele reci de la Puget Sound.

Rămase nemișcată, încremenită din pricina gestului ei devastator. În minte i se amestecau scene din trecut și din prezent. I se păru că aude strigăte de copii, dar era sigură că nu era decât o amintire, și nu realitatea prezentă. Nu era nici un copil prin preajmă. Alesese cabana tocmai pentru că se afla într-un loc izolat. Fusese conștientă de faptul că obișnuințele ei nocturne îi vor deranja pe vecini, chiar și aici, pe această insulă unde excentricitățile erau nu numai tolerate, ci chiar de așteptat. Abigail fusese singura care înțelesese și acceptase felul ei ciudat de a fi.

Așadar, nu era nici un copil care țipa. Dar inima îi bătea cu putere și respirația îi era împiedicată de o apăsare pe piept, exact ca în acea noapte îngrozitoare petrecută cu atâția ani în urmă.

Privi în foc și așteptă. Era sigură că el o să apară curând.

Quinton Zane apărură din umbra întunecoasă a pădurii dese care înconjură cabana. Era ca și cum ar fi ieșit direct dintr-unul din tablourile ei, direct dintr-unul din coșmarurile ei.

Nu-l putea lăsa s-o atingă. Era prea solid, prea puternic. Dacă puneia mâna pe ea, ar fi scoș adevărul de la ea. O fi fost ea nebuună, așa cum spuneau toți, dar știa să păstreze un secret.

-Nu te apropia de mine, îl avertiză. Era uimită de fermitatea calmă din vocea ei. Nu mă atinge.

Dar Zane o luă la fugă, îndreptându-se spre ea. Silueta lui înaltă și umerii largi se profilau pe fundalul furtunii de flăcări exact la fel ca în acea noapte petrecută cu mult timp în urmă, când îl urmărise alergând printre clădirile complexului care ardeau.

Era puternic. Ar fi ajuns-o ușor. N-ar fi avut nici o șansă.

Acum o striga, spunându-i să vină la el, promițându-i că va fi în siguranță, apărată, și că vedeniile ei vor lua sfârșit, exact așa cum îi promisese cu toți anii aceia în urmă. Dar ea știa că mințea.

Se hotărâse.

-Ești nebun că te-ai întors, strigă ea. Cheia le aparține copiilor. Chiar ai crezut că vor uita ce le-ai făcut familiilor lor? Ești un om mort. Pur și simplu încă nu-ți dai seama de asta.

Se întoarse și o rupse la fugă în noapte. În urma ei se auzeau pași apăsați.

Buza stâncilor de pe faleză era luminată de lună și de foc. În anii în care locuise pe insulă mersese de multe ori acolo. În atât de multe nopți se oprise pe margine, privise în jos către apa întunecoasă și adâncă aflată departe sub ea și se gândise cât de ușor ar fi fost să mai facă încă un pas.

În trecut făcuse întotdeauna cale întoarsă. Dar nu și în noaptea aceasta. Fu învăluită de o senzație intensă de siguranță.

Își dădu seama oarecum vag că încă ținea în mână cutia cu chibrituri. Nu va mai avea nevoie de ele. Le aruncă și continuă să meargă până când sub picioarele ei nu mai fu decât aer, până când se îndepărtă în zbor de demon.

Ultimul lucru pe care îl mai auzi fu urletul zadarnic de furie al lui Quinton Zane. Atunci știu că îl învinșese, cel puțin pentru moment. Rămăsese în seama celorlalți să-l oprească. Își ținușe promisiunea și îi avertizase. Nu putea face mai mult.

Trăi o fracțiune de secundă de împăcare. Marea întunecată o înghiți.

capitolul 2

-Mi-ați salvat viața, domnule Salinas, spuse Virginia Troy. Mă simt jenată că mi-a luat atât de mult timp să vă găsesc ca să vă pot mulțumi. Jenată să vă spun că v-am dat de urmă acum, numai pentru că am nevoie de ajutorul dumneavoastră.

-Nu e nevoie să vă scuzați, spuse Anson. În noaptea aceea nu mi-am făcut decât datoria. Erați o fetiță prinsă în vârtejul acelei nebuunii. Când ați crescut mare nu aveați nici un motiv să vă simțiți obligată să mă căutați.

Ultima dată când o văzuse pe Virginia Troy, aceasta avea nouă ani și era unul dintre cei opt copii prinși în șopronul în flăcări. Își folosise mașina ca să spargă ușile închise, îi aruncase pe cei opt copii în SUV-ul său și dăduse cu spatele ieșind din aceluși infern, iute ca gândul. La scurt timp după ce îi scosese pe toți în siguranță, șopronul se prăbușise.

Îi salvase pe copii, dar el și pompierii locali nu reușiseră să-i salveze pe toți adulții. Mama Virginiei Troy pierise împreună cu mulți alții.

Quinton Zane le ținea noaptea pe femeile departe de copiii lor. Fuseseră încuiate în locuri diferite. Zane incendiase întregul complex de clădiri înainte de a dispărea. Fusesse un miracol și meritul celor care răspunseseră primii apelului de ajutor că totuși câțiva membri ai secției reușiseră să scape cu viață. În dimineața următoare, când cercetaseră ruinele, fusesse clar că Quinton Zane

intentionase ca toți membrii sectei să moară. La urma urmei, fiecare dintre ei era un potențial martor.

- Nu am uitat niciodată ce ați făcut în acea noapte, spuse Virginia. După aceea, bunicii mei au încercat din răsuferință să ștergă acea perioadă din trecutul meu. Stresul provocat de pierderea mamei mele și faptul că le-a căzut pe cap sarcina de a mă crește le-a distrus în cele din urmă căsnicia. Bunica mea nici acum nu vorbește despre asta. Dar cât timp voi trăi îmi voi aminti că dumneavoastră ne-ați salvat pe toți cei care eram închiși în șopron.

- Bunicii dumneavoastră nu pot fi învinuiți, spuse Anson. Era conștient de povara care începuse să-l apese în clipa de față. A fost multă durere atunci. În noaptea aceea dumneavoastră v-ați pierdut mama, iar ei și-au pierdut fiica.

- Da.

Ceva din tonul sumbru al vocii Virginiei îi spuse că nu era vorba doar de regretul pentru pierderea mamei ei cu atâția ani în urmă. Avea sentimentul că mai era împovărată și de altceva. Recunoștea sentimentul de vinovăție al supraviețuitorului atunci când se afla față în față cu el pentru că era înrudit îndeaproape cu sentimentul de vină pe care îl simțea și el atunci când își amintea de acea noapte. Nu fusese capabil să-i salveze pe toți cei care se aflaseră în complexul lui Quinton Zane.

El și Virginia rămăseră tăcuți o vreme, de o parte și de alta a biroului. Nu încercă să reinvie conversația. Fusese cândva polițist. Cunoștea valoarea tăcerii.

O ploaie de mijloc de februarie bătea ușor, dar stăruitor în ferestre. Locuia de câteva luni în Seattle, dar era prima iarnă întregă pe care o petrecea în oraș. Începuse să se gândească la ea ca la Anotimpul Cenușii Profund. Cerul era acoperit cea mai mare parte din timp, iar atunci când soarele își făcea apariția sporadic, pentru scurt timp, se afla undeva jos la orizont. Lumina slabă și piezișă era adesea obturată de noile și strălucitoare blocuri turn de birouri. Avântul pe care

il luase construcția de clădiri înalte crease canioane întunecoase în cea mai mare parte a centrului orașului.

Ar fi trebuit să fie deprimant, își spuse el. În loc să fie așa, orașul degaja o atmosferă de vitalitate. Fusese surprins să descopere că ceva din interiorul lui reacționa la această atmosferă. Și nu era singurul. În regiune luaseră naștere o mulțime de noi afaceri. O nouă economie flexibilă și în continuă mișcare funcționa din plin. Orașul se umpluse cu frenezie de tot soiul de afaceri aflate la început de drum. În fiecare săptămână se deschideau restaurante și cafele noi.

Orașul era pătruns de un spirit al noilor frontiere. Acest lucru era la fel de adevărat în momentul actual cum fusese și în perioada marii goane după aur sau a marilor exploatare forestiere. Dar în aceste zile se învârteau al naibii de mulți bani față de acea epocă. Asta, își spuse el, ar trebui să fie bine pentru detectivii particulari - domeniu în care activau el și cei doi fii adoptivi ai lui, Cabot și Max.

Sarcina lui era să asigure dezvoltarea companiei Cutler, Sutter & Salinas. Cu puțin timp înainte, când se deschisese ușa, sperase că în birou va intra reprezentantul vreunei corporații sau poate un avocat care avea nevoie de servicii discrete pentru un client bogat.

În loc de asta însă, în micul hol de la recepție intrase Virginia Troy, aducând cu ea umbrele lungi ale trecutului.

Bineînțeles că nu o recunoscuse. Ea fusese unul dintre cei mai mici copii pe care îi scosese din șopronul în flăcări cu atâția ani în urmă - o fetiță cu ochi mari, atât de traumatizată de evenimente încât timp de câteva ore nu fusese în stare să-i spună cum o cheamă. Cabot, care rămăsese și el orfan în acea noapte, îi spusese numele Virginiei.

Virginia avea acum treizeci și unu de ani. Nu purta verighetă, observă Anson. Acest lucru nu-l surprinse. Avea un aer distant. Nu părea tocmai o singuratică,

ci mai degrabă cineva obișnuit să fie singur, conchise el. Știa care era deosebirea.

Era genul de femeie care atrăgea privirile bărbaților, dar nu pentru că era extrem de frumoasă. Atrăgătoare, da, dar nu în înțelesul obișnuit al cuvântului. Nu era una dintre acele femei prea frumoase ca să fie adevărate, așa cum vedeai la televizor. Dar avea cumva un aer captivant, ceva greu de definit. Probabil că era ceva legat de ochelarii îndrăzneți cu rame negre și de cizmele cu toc înalt, hotărî el.

Majoritatea bărbaților n-ar fi știut cum să se poarte cu o femeie ca Virginia Troy. Sigur, unii ar fi fost al naibii de interesați la început, poate ar fi văzut-o chiar ca pe o provocare. Dar își imagina că, până la urmă, un tip obișnuit ar fi luat-o la sănătoasa.

Cu puțin timp în urmă, când intrase în încăpere, își îngăduise o clipă să măsoare totul din priviri, inclusiv pe el. Se simțise ușurat când atât el, cât și mobilierul nou și scump pâruseră să treacă cu bine inspecția.

Deși pe ușă era scris și numele lui, practic era administrator, recepționar, lucra și pe teren și făcea și pe curierul. Max și Cabot erau detectivii autorizați în firmă. Amândoi se plânseseră de chiria usturătoare pentru noul spațiu de birou, ca și de banii cheltuiți pentru mobilarea lui, dar Anson refuzase să scadă standardele de design interior pe care le descoperise de curând.

Înainte de se apuca de noua lui carieră în administrație, nu acordase niciodată vreo atenție acestei arte – decorațiuni interioare. Dar după ce angajase un decorator și se cufundase și el în subtilitățile domeniului, se convinsese că ideea călăuzitoare a firmei era să trimită mesajul potrivit către potențialii clienți. Acest lucru însemna închirierea unui spațiu într-o clădire de lux și investiția în mobilă de calitate.

Oricum, urmarea era că în prezent Cutler, Sutter & Salinas trebuia să înceapă să producă bani serioși.

Virginia se așeză picior peste picior și strânse tare brațele fotoliului. Anson își dădu seama că era pregătită să-i spună pentru ce venise să-l vadă.

- Am o galerie de artă în Pioneer Square, îi spuse ea. Una dintre artistele care își expune uneori lucrările la mine a murit acum câteva zile. Autoritățile au decretat că moartea a fost o sinucidere.

- Dar dumneavoastră nu credeți, spuse Anson.

- Nu știu ce să cred. De aceea aș vrea să vă angajez să investigați împrejurările în care s-a produs moartea.

Ușa se deschise înainte ca Anson să mai poată pune vreo întrebare. Cabot intră în încăpere cu două cafele – una ținută în echilibru peste cealaltă – și o pungă mică de hârtie cu logoul unei patiserii din vecinătate. Era puțin întors cu fața de la birou pentru că se folosea de vârful unei ghetete pentru a închide ușa. N-o observă imediat pe Virginia.

- Zeița Cafelei mi-a spus să-ți transmit că și-a făcut un tatuaj nou pe care ar putea fi dispusă să ți-l arate dacă o lași să te surprindă cu una dintre cafelele ei tradiționale cu lapte, spuse el. Evident că s-a plictisit să-i tot comanzi cafea simplă în locul uneia dintre specialitățile ei. Spune că ar trebui să fi mai aventuros.

Anson simți că roșește. Își dresе glasul, dar înainte să-l poată avertiza pe Cabot că era o clientă în încăpere, clienta vorbi:

- Unele lucruri sunt apreciate cel mai bine în formele lor cele mai pure, esențiale, spuse Virginia.

Cabot se întoarse foarte repede pentru a se confrunta cu ea. Anson își înăbuși un oftat. *Confruntare* era cuvântul cheie în cazul lui Cabot. Nu era vorba că îi plăcea să se confrunte cu cineva în sensul că ar fi căutat tot timpul o dispută. Din contră, de obicei lăsa impresia că era neobișnuit de distant și impasibil. Era greu să-l scoți din fire și în rarele ocazii când se întâmpla acest lucru, nu-ți doreai să te afli prin prajmă.

Problema era că el privea orice lucru sau persoană nouă, necunoscută sau cu care nu era obișnuit